

Hoppe, Vladimír

Rejstřík

In: Hoppe, Vladimír. *Úvod do intuitivní a kontemplativní filosofie*.
Brno: Filozofická fakulta s podporou Ministerstva školství a
národní osvěty, 1928, pp. [389]-398

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/118719>

Access Date: 22. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University
provides access to digitized documents strictly for personal use,
unless otherwise specified.

REJSTŘÍK.

- Absolutní hledisko duševní nedosažitelné relativním pohybem dějin** 175.
Absolutní poznání 257.
Absolutno demarkační čarou našeho myšlení 256—257.
Adaequatio rei et intellectus 14.
Adickes o dvojnásobném působení Kantova názoru 76—77.
— ukazuje na potřebu realistických zážitků u Kanta 81.
Aktivita a její nesnáze 158.
Amiel charakterisuje kontemplaci po ontologické a totalitní stránce 346.
— předvádí nám zážitky nadčasového já 105—106.
Apercepce empirická a transcendentální 68, 96.
Aperçu Goethovo 318—319.
Aristoteles považoval myšlenku všech myšlenek za nejvyšší realitu 232.
— se pozvednul svým pojmem entelechie podle Hegla nad Platonovu ideu 233.
Aristotelova charakteristika božského rozumu 93.
Askese a mysticismu poměr 385—388.
Augustin budovatelem nového duchovního řádu 342—343.
Baconovo okřídlené slovo „Věda je moc“ 141, 266.
Baruzi 266.
Bash Victor o dvojnásobném vědomí 295.
— o citovém podkladu duševního života 18.
Bauch Bruno o transcendentálním subjektu 75, 125.
— vytýká Kantovi, že hledá podmínky možnosti předmětů v samých předmětech 201.
Berďajev kritizuje humanismus 144.
— o fenomenální a noumenální podstatě času 177—178.
— o ideji pokroku 176 a násled. — o relativistickém dogmatu pokroku 182—184.
— o smyslu dějin 175 a násled. — o utopii pozemského ráje 180—182.
— o zápase lidstva o pravou duševní svobodu 185—186.
Bergson o Kantově zamítavém stanovisku k synthetickému intuitivnímu poznání 312.
Bergsonova definice filosofie 267.
— „durée réelle“ 113—115.
— kritika Spencerova vývoje 113.
Bernard Claude o iniciativnosti citu při empirickém badání 29—30.
Bernard de Cluny 279.
Bertram hodnotí mytus co symbolický výraz minulosti 349—351.
Böhme J. 227, 228.
Božnosti idea 134—135.
Bratrství je uskutečnitelno toliko na podkladě duchovního znovuzrození a vykoupení 368—369, 384—385.
Brentano F. o aprioritě mravního konání 35.
Breysig Kurt o Heglových pojmech 240—241.
Bulgakov S. přesvědčen, že při ucelujících cílech filosofie není možno vyhnouti se mysticko-metafyzické zkušenosti 270 a násled.
Burnet o iracionálním poznání 13.
Cairdova kritika pojmu humanity 144.
Cassierer E. dokazuje, že Hegel řeší problémy, jež Kant považuje za nerozřešitelné 235—236.

- Cassierer E. líčí Kantův postup k nadrozporové synthese 210—211.
 — o Schillerovi 223.
 — o vývoji pojmu humanity 143.
 Cicero 142.
 Citové prvky základem duševní činnosti 17—18.
 Cohn Jonas dovozuje, že lze dosáhnout nadrozporovosti toliko užitím dialektiky 247, 249.
 Comte vyhláší smrt a zánik za hubadla své pozitivní filosofie 198.
 — o vystihování přírodního dějství 14.
 Comtova „Discours préliminaire“ trest 200.
 — „Politique positive“ je filosofii hodnot 200.
 — pozitivismu relativita 163.
 Comtovy filosofie dějin kritika 197—201.
 — sociální reformy kritika 175—177.
 Comtův pojem náboženství humanity pojmem relativním 163.
 — pozitivismus směřuje toliko k relativním hodnotám 175.
 Croce B. o Heglovi 12. 230.
Delacroix o mystických zážitcích svatě Terezie 268.
 Descartes líší intuici od deduce 321.
 Dialektické metody hranice 242—243.
 Dialektika neznamená vyvrcholení věškeré lidské moudrosti 255.
 Dilthey prohlašuje Heglovu filosofii za mystický pantheismus 242.
 — uvažuje o prvcích, jež vedou od dob renaissance lidskou vzdělanost k příkrému konfliktu 141—142.
 — o Fichtovi 218—219.
 — o metafysickém vědomí 133—134.
 — o vývoji pojmu humanity 143.
 Dionysius Areopagita 282, 299, 339, 340.
 Driesch kritizuje Kantovo pojetí intelektu archetypu 209.
 — o důležitosti intuíce v metafysických soustavách 331.
 Duhemovo intuice pojetí 315—316.
 Duch rozčleněn ve čtvero funkcí 112—113.
 Duchovního obrození důležitost 339, 344, 345.
 — znovuzrození podstata 338—339, 343, 383—388.
 Duše lidská čistou kvalitou, jíž se nedotýkají kvantitativní odstavce 65.
 Dwelhausers o afektivním doprovodu intuice 319—320.
 — o objektivní povaze intuice 329.
 — o podvědomých duševních procesech co přípravě k intuitivnímu pochodu 332—334.
 — o universálnosti intuice 319—320.
Eckhardt a poznání boha 279.
 Empedokles 190.
 Empirického a transcendentálního vědomí poměr u Kanta 101.
 Empirického života neúplnost 343, 345.
 Empirismu vyššího podstata 252.
 Erdmann B. o intuitivním myšlení 43.
 — o nevědomé činnosti našeho ducha 47—48.
 — o předvědomé činnosti našeho ducha 45.
 — o vedlejším myšlení 44.
 Eschenmayer 226, 227.
 Evidence na podkladu citovém 22—23.
 — na podkladu rozumovém 23—24.
 Eucken R. je přesvědčen, že je křesťanství s to odstraniti rozpory z moderní kultury 157—159.
 — postřehuje rozpory v moderní kultuře 153 a násled.
Faraday 289.
 Ferid-ed-din Attar o jednotě 265.
 Feuerbachova kritika Hegla 11.
 Fichte opouští svůj původní idealismus, aby jej zaměnil za mystické pohroužení 218, 368.
 — slučuje Kantovo troje absolutno v jedno 217—218.
 — visionářem 212.

- Fichtova produktivní obrazivost 213-214.
 — soustava obráceným spinozismem 214.
 — subjektivní synthesa směřuje k mystice 218.
 Fichtovo absolutní já 217.
 Fichtovy filosofie základní rozpor 216.
 Fichtův intelektuální názor 212.
 — postup k nadrozporové synthese 212—219.
 Filosofie není než racionalisovanou iracionální extatickou neb mystickou zkušeností 267—268, 269.
 — pokusem o nadrozporovou synthesu racionální a iracionální 203—205.
 — úkol spočívá v odkrytí velkého já 286.
 Foucher de Careil o Schopenhauerovi 150—151.
 Freud S. poukazuje na souvislost našeho myšlení s halucinacemi a snovou činností 46—47.
 Freudovo učení o nad-já 108.
 Galilei prohlašuje, že formální logika není prostředkem k odkrývání nových pravd 50.
 Gauss o své duševní tvorbě 50.
 Gentile G. o empirickém a transcendentálním vědomí 116—117.
 Gentileho rozlišení idealismu a mystiky 365.
 Gentilova aktivismu podstata 212.
 Geyser o nesmyslovém vnímání 24.
 Godfernaux dokazuje, že asociace představ jsou důsledkem afektivního stavu 29.
 — dokazuje, že ekstase je přímé vnímání ne-já 264—265.
 — dokazuje, že ten, kdo má náboženské zážitky, je do jisté míry extatikem 269.
 Goethe o systole a diastole, synkrisis a diakrisis 254—255.
 Goethův „Faust“ apotheosou naturalistického pantheismu 381.
 — intuitivismus 318—319.
 Greenovo „všeobecné a věčné vědomí“ 121 a násl.
 Groos K. o Schillerově vývojové filosofii 298.
 Hamelin O. snaží se relativismem postoupiti k absolutnu 247.
 Hartmann Ed. o Heglově dialektické metodě 238—240.
 — o F. A. Langovi 134.
 — o mystickém pantheismu německého idealismu a křesťanství 246.
 — o nesrovnalostech vyskytujících se v Kantově soustavě 81—82.
 — o vědomé činnosti ducha 275.
 Hartmann Nik. chápe hodnoty co postupující za vědomí 359.
 — chápe ontologii jako philosophia prima a zároveň jako nauku o kategoriích 358.
 — postuluje kategoriální rozum co zdroj ontologického poznání 360.
 — o Kantově učení o ideích 208.
 — o možnosti poznání iracionálně 283—284.
 — o umístění myšlení do bytí 110, 357.
 — o vnitřním zření hodnot 287.
 — o významu Kantovy kritiky pro pokrok ontologie 358.
 Hegel kritizuje Kantův rozum ideový 209.
 — odmítá intuitivní rozum 312.
 — prohlašuje náhodnost světového dějství 230.
 — provází své čtenáře k pramenům východní mystiky 230.
 — spěje k ideji totality 237.
 Heglova filosofie „racionální mystikou“ 11—12.
 Heglovy dialektické metody podstata 231—232, 235.
 — filosofie hlavní vývoj je filosofie ducha 236—237.
 — filosofie pantheistická povaha 238.
 Heglův mystický pantheismus 12, 242, 368.

- Heglov pojem iracionální veličinou 10—11.
- pojem podle anglických badatelů „self-activity“ 10, 240.
 - pojem vývoje ducha 237.
 - pokus o nadzorovou syntesu 230 a násl.
- Heiler 266.
- Helvetius 289.
- Hirsch Em. kritizuje rozšiřování mravní společnosti na mravně-duševní 144.
- Hocking o absolutnu 256.
- Hodnot kritika 7.
- pojem 17.
- Höfding dokazuje, že ekstatické zážitky mají svůj význam jako základní prvky totálního citu 268—269.
- charakterizuje smysl Kantovy filosofie 209—210.
 - třídí intuitivní pochod na čtyři druhy 334—335.
 - tvrdí, že Kant směřuje k mysticismu 81.
 - o pojmu totality 250—251.
 - o styku mystiky s kritickou filosofií 279—280.
 - o umělecké povaze zírání ideového světa 324.
- Hofmann P. poukazuje na rozporovost v našem vědomí 276.
- poukazuje na substancialitu duše 103.
- Horneffer o synthese antiky a křesťanství 145—147.
- Hügel Fr. hlásá nutnost spojení asketického mysticismu se sociálním křesťanstvím 387.
- vidí v mystice nutný předpoklad k hlubokému náboženskému životu 385.
- Hugo St. Victor 278—279.
- Humova definice duše 95.
- Husserl je přesvědčen, že filosofie dovede být přísnou naukou 91—92.
- Husserlova fenomenologie 89—90.

Chelčický 258.

- Idealismu poměr k mystice 364—379.
- Ilusionismu úskalí a nebezpečí 151.
- Imperialistický mysticismus a hospodářský 378—379.
- Indické moudrosti podstata 277—278.
- Intuice běžného života neúplnost 338.
- dosah 330, 332.
 - a indukce poměr 290.
 - a kontemplace překonávají vrozenou antithetiku diskursivního myšlení 269.
 - metodou filosofického badání 306.
 - podklad 17, 27—28, 42
 - podstata 315, 320, 325—339.
 - postřehem a doplněním dané fragmentární skutečnosti 256.
 - umožňuje vypnutí vůle 43.
 - universalnost 319—320, 334, 335.
- Iracionálního momentu ocenění u myslitelů pokantovských 361—362.
- Iracionální metody, nutnost jejich použití 310, 313—314, 321, 345, 352—354, 361, 362.
- oblasti poznatelnost 346.
- James W. o absolutnu 256.
- o aktivistickém a praktickém jádru naší osobnosti 26.
 - o nejzazších hranicích naší bytosti 38—39.
- Jamese W. překračuje vůle věřití stupni víry rozumové úvahy 21—22.
- Jan z Kříže spjeje k ucelujícím zážitkům temnou nocí duše 265—266.
- Janet Pierre o snivém stavu 302.
- Jevons Stanley o pouze pravděpodobné povaze vědeckého poznání 308.
- Kant je přesvědčen, že metafysika nemůže čerpatí svých zásad ze zkušenosti 75, 201.
- nastiňuje novou logiku iracionální 310—311.
 - nesplňuje program „Kritiky čistého rozumu“ 201.

- Kant** pocítil tragedii lidské kultury 140.
 — rozeznává jakýsi druh transcendentálního citu 294.
 — vyvrací Descartovu zásadu „Cogito ergo sum“ 59, 70.
 — o empirické a transcendentální apercepci 68—69.
 — o empirickém a transcendentálním vědomí 101.
 — o kořeni radikálního zla 36.
 — o prostoru a času 72, 102.
 — o původu kritické filosofie 202.
 — o temných představách 19.
 — o transcendentálních ideích 208.
 — o vědomí vůbec 69.
Kantova definice absolutna 257.
 — definice filosofie 9.
 — nadrozporová syntheses podmíněného a nepodmíněného 205—212.
 — soustava není prosta mystických zážitků 267, 312.
 — syntetická jednota transcendentální apercepce 63, 124, 355.
 — „věc o sobě“ 76.
 — záměna empirického a transcendentálního vědomí 69, 72—73.
 — učení trest 77.
Kantovi je myšlení poznáním na základě pojmů 21.
Kantův apriorní rozum neliší se od intelektuálního názoru 71.
 — kopernikovský obrat 110—112, 203.
 — postup k totalitní syntheses 284.
Katharse podstata 129—130.
Kekule o tvorbě 289.
Kirkegaard o potížích při styku s absolutnem 386.
Kirkegaardova kritika pojmu humanity 144.
Konflikt v moderní kultuře 204—205.
Kontemplace podklad 27—28.
 — podmínka 254, 256.
 — pramenem intuitivní ontologické jistoty 345—354.
Kontemplace význam a úkol 345, 353.
Kontemplaci umožňuje vypnutí vůle 43.
Kontemplativní metody podmínky 353.
Kopernikovský obrat dokonán až je náš duch hodnocen jako iracionální kvalita 111.
Kritický idealismus a mystika 280.
Kroner R. dokazuje, že Kant i Fichte jsou visionáři 212—213.
 — dokazuje, že produktivní obrazivost jest u Kanta transcendentálním vědomím, jež bylo uvedeno v činnost 214.
 — líčí případně Fichtův postup na základě relací k absolutnu 215.
 — zdůrazňuje iracionalitu myšlení 11, 314.
 — o cestě německého idealismu 84—85.
 — o cíli, k němuž spěje Kantův předpoklad ideového rozumu 206.
 — o iracionalistickém způsobu Heglova filosofování 10—11.
 — o Rickertově heterothetickém principu 248.
Křesťanská filosofie budovatelkou nového, duchovního řádu 342.
Křesťanství, poměr k pantheismu 381—382.
Kvality mají toliko jeden rozměr 149.
 — mají mnoho rozměrů 149.
 — nám poskytují celistvý zážitek splynutí s předmětem poznání 66—67.
 — odlišeny od kvantit 65—66.
Kvietismus 372, 373.
Lachelier o intelektuálním vědomí 109.
Lange F. A. je přesvědčen, že suše konstatovaná vědecká fakta nejsou s to nám poskytnouti předloh k jednání 131.
 — zdůrazňuje význam mytu 132—133.
Langova kritika Kanta 131—132.
Laotse 258, 259—261.
Laskova snaha dosáti nadrozporovosti logikou filosofie 248—250.
Lidské kultury tragedie 139 a násl.
Liebert A. o možnosti kritické filosofie 58.

- Liebert A. posuzuje Troeltsche 167—168.
 Logického myšlení relativnost a anti-
 tethičnost 346.
 Logika není původcem původních neb
 originálních myšlenek 49—50.
 Losskij o intuíci u Cl. Bernarda 30.
 — o náhlých a původních inspiracích 50.
 — o transcendentální oblasti osobnosti
 67.
 Lotze a oblast hodnot 7.
 — o významu pravdy nad skutečností
 288.
 Luther 259.
 — o modlitbě 266.
Machova definice našeho já 95.
 Machův názor na intuíci 315, 326.
 Maine de Biran rozděluje lidskou osob-
 nost na tři stupně 37—38.
 Maine de Birana názory potvrzeny vý-
 boji moderní filosofie náboženství 38.
 Mareš Fr. 135.
 Marsilius Ficinus 296.
 Marxova učení kritika 175—177.
 Masaryk T. G. proti principu neodpo-
 rovati zlu 259.
 Metody vědy a filosofie 15, 306—310.
 Meyerson o intuitivní hodnotě poznatku
 zdravého rozumu 336.
 — o nemožnosti racionalisovati iracio-
 nálně 13—14.
 Mikuláš Cusánský o sloučení rozporů
 282.
 Moderní filosofie postup k totalitní syn-
 these 285.
 Montaignova glorifikace „dobrého di-
 vocha“ 373.
 Mysticismus dospívá dále než idealismus
 ve snaze zakotviti v nepodmíněném
 366—368, 386.
 — dovede vstoupiti ve vztah s nepod-
 míněnými základy světa a života
 268—269, 354.
 — podněcovatelem člověka k činnosti
 370—371, 377, 386.
 Mysticismu evropského vývoj 372—377
 — sociální stránka 387—388.
 Mystická cesta (via purgativa, illumi-
 nativa, unitiva) 146, 344.
 Mystika exklusivní 386.
 — inklusivní 386.
 Mystiky význam a úkol 152, 263—264,
 354, 367, 369.
 Myšlení předlogické na afektivním zá-
 kladu 42.
 Myšlenky nelze přesně odlišiti od citu
 19—20.
 Mytus bývá výrazem hlubokých, živou-
 cích pravd 348—352.
Náboženství relativita a její kritika 162 až
 164.
 Nadprostorová totalitní synthesa u Kanta
 a pokantovských myslitelů (shrnutí)
 214—247.
 — totalitní synthesa možna toliko jako
 metoda 292—293.
 Nadvědomá oblast nad-já 108.
 Natorp P. dává pojmu humanity sply-
 nouti s bohem 144.
 — doznává, že rozpor není poslední
 slovo, jež může býti dáno v oblasti
 života 261—263.
 Německá theologie 279.
 Německého idealismu cesta průpravou
 k mystice 83—85.
 Německý idealismus titansky zabarven
 291—292.
 Nietzsche hlásá, že živoucí pravda se
 zjevuje v mystické podobě 348—349.
 — prohlašuje mechanický názor na svět
 za mytologii 347.
 — o snivém stavu 46.
 — o vzniku logiky 30.
Oesterreich K. o francouzské psychologii
 20.
 — o potenciální povaze naší osobnosti
 106—107.
 Oesterreichova kritika Windelbandova
 světa hodnot 17.

- Ontologie kritická bez názorné metody zdá se nemožností 361.
- oprávněnost co nauky iracionální 362.
- Ontologii pomocí iracionálních metod upravenou nutno ověřovat neustále zkušeností 362—363.
- Origenes a zvýšení citlivosti 295.
- Osobnost empirická a transcendentální 31, 35, 64.
- Osobnosti lidské podstata 107—108.
- Otto Rudolf o podkladu náboženských zážitků 31—32.
- Pacheu J.** o mystických zážitcích 268.
- Palacký převzal své učení o ideích od Platona v pojetí Shaftesburyho 135.
- Palackého „ideje božnosti“ podstata 134 a násl., 298.
- Pantheismu poměr k mystice 379—382.
- Pascal o důvodech srdce 21, 27.
- Pascalův „ordre du coeur“ 27, 253.
- Paulhan Fr. přesvědčen, že je několik typů zahrnuto v jednom individuu 192.
- o čistotě tendencí v charakteru 193—194.
- Pelikán o záporu u Fichteho 214.
- Perrin Jean o intuitivní, zkrácené metodě 315.
- Pick G. o Laskovi 250.
- Platon mistrem v navodění transcendentálního vědomí do empirického 296—297, 324.
- Platon o filosofii 138.
- Platonova anamnese 297.
- božského umění podstata 131, 138.
- noetika prozrazuje hlubší znalost lidské povahy, než Kantova 297.
- Platonův eros 297.
- naturalistický mysticismus 372.
- Platonismus a moderní kultura 147—148.
- Plotinos pohlíží na transcendentní oblast osobnosti jako na princip všeho stávajícího 67.
- přesvědčen, že lze v intuici splynouti s Jedním 278.
- Plotinos o sjednocení 265, 380—381.
- Plotinovy mystické intuice tři stupně 340, 344.
- Plotinův „útěk osamělého k osamělému“ 264.
- Poincaré H. o vystihování přírodního dějství 14.
- Pokantovských myslitelů mysticismus 368.
- Poznání vědeckého symboličnost a neúplnost 306—308, 347, 364.
- Pravda syntésou podmíněného a nepodmíněného 352.
- Proklos o modlitbě 165.
- Racionalismu tragika 33—34.**
- ztroskotání 202, 250.
- Rádlova kritika Spenglera 169.
- „Radostné poselství“ křesťanství 120, 151—152.
- Ribot Th. o afektivním a citovém rázu vědomí 15—16.
- o afektivní logice 28—29.
- o myšlení beze slov a obrazů 43.
- Rickert H. o heterothetickém principu 247—248.
- o kontemplativní metodě 287.
- o noetickém subjektu 86 a násl., 125.
- Richter R. o evidenci na základě citu 23.
- Rousseauův naturalistický mysticismus 373—374.
- Royce J. znázorňuje plasticky důvody, jež nutí mystiky k doznání, že lze toliko negativními výrazy přiblížiti se k absolutnu 280.
- Ruysbroeck o čistém jednotném typu 194.
- Řekové naučili lidstvo žítí iracionální oblast ideovou 140—141.
- Seillière E.** chce, aby rozum vyjasnil mystická tušení 377—378.
- obhájcem významu mysticismu pro život 370.
- vidí v dějinách čtyry druhy mysticismu 375.

- Seillière o snivosti u Rousseaua 303.
 Seillièreův imperialistický mysticismus je vzdálen mysticismu duchovního 378.
 Sen denní 299—305, 325, 347, 372.
 Seth Pringle-Pattison kritizuje Greenovo „věčné vědomí“ 129.
 Shaftesbury A. 135.
 Shakespeare přesvědčen, že jsme látkou, z jaké jsou utvářeny sny 46.
 Scheler se dovolává empirismu 252—253.
 — namítá, že Schopenhauerův soucit má v sobě zárodky eudämonismu 119.
 — o hodnotách 7.
 Schelerova kritika Freudových naturalistických teorií 108.
 — metafysická podstata soucitu 119.
 Schelling mystikem 219, 368.
 — nazval Fichtovou soustavu obráčeným spinozismem 214.
 — prohlašuje Heglovu filosofii za filosofii negativní 225—226.
 — přesvědčen, že nejvlastnějším nitrem křesťanství je mystika 126.
 — o absolutním subjektu 126.
 — o možnosti nekonečného výkladu uměleckého díla 350.
 — o nadčasovosti našeho já 104—105.
 Schellingova identitní soustava 224.
 — kritika Hegla 253.
 Schellingovo absolutno 222.
 Schellingovy filosofie rozpor 229.
 Schellingův estetický idealismus 222.
 — filosofický empirismus 252—253.
 — intelektuální názor 220.
 — pantheismus 220.
 — pokus o nadrozporovou syntézu 219—230.
 Schiller Fr. dědicem tragické kultury 298.
 Schillerova idea božství 134—135.
 Schillerovy „Listy o estetické výchově lidského pokolení“ 222—223.
 Schlick Moritz prohlašuje t. zv. intuici za *contradictio in adjecto* 326—328.
 Schopenhauer naznačuje, že nás láska zbavuje principu individuationis 117—118.
 Schopenhauer nazývá dobročinnost praktickou mystikou 202.
 — popírá možnost absolutního poznání 257.
 — vytýká Kantovi, že nelze mravních principů vysvětliti pouhými pojmy 118.
 — zdůrazňuje, že idealita času je klíčem ke každé metafysice 63.
 — zdůrazňuje význam názorného vidění před přeložením v abstraktní pojmy 317.
 — o nadčasovosti našeho já 105.
 — o rozkolu v přírodní říši 190—191.
 — o spontánnosti a původnosti své duševní tvorby 48—49.
 Schopenhauerovi je láska soucit 118.
 Schopenhauerovo zřetížení na ideje prapůvodním poznáním 127, 368.
 Schottländer o zasáhnutí nadosobní oblasti duše při umělecké tvorbě 305.
 Simmel J. o konfliktu v moderní kultuře 169—173.
 Smetana A. a jeho názor o západním a východním myšlení 51 a násl.
 — je přesvědčen, že filosofie budoucnosti bude filosofí vědomí 59—60.
 Sociální otázku lze řešiti toliko duchovním obrozením 174.
 Sorley diskutuje problém, zda převedení hodnot na všeobecné pojmy neznačí jich devaluaci 88.
 Spenglerův „Zánik západního světa“ 169.
 Spinoza dokazuje, že příroda je jedno veliké individuum 223.
 — dokazuje, že veškerá determinace je zároveň negací 232.
 — představitelem pantheismu 380.
 — rozlišuje tři druhy poznání 322.
 — vítězí zdánlivě nad Kantovou kritickou filosofií 224—225.
 Spinozův „amor intellectualis“ 325.

- Spinozův způsob filosofování uměním a mystikou 267, 323—324.
- Spinozovy intuice charakter 323—324.
- Stern W. dokazuje, že vědomí je vždy produktem konfliktu 275—276.
- Stewart J. A. o možnosti navodit transcendentální cit do empirického vědomí 294, 304.
- Suso 279, 372.
- Synkrisis a diakrisis 255.
- Systole a diastole 254—255.
- Škola nová v Nancy 302.
- Thiele G. shrnuje Kantovy názory proti substancialitě duše 103.
— o nadčasovém já 105.
- Tillich P. posuzuje Troeltschovu filosofii 167.
- Tisserand o filosofii Maina de Birana 38.
- Tolstoj o principu neodporovati zlu 259.
- Totalitního nazírání problém 251.
- Totality idea 382.
— pojem u Höffdinga 250—251.
- Tragedie lidské kultury 139 a násl.
- Tragika racionalismu 33—34, 202, 250, 276.
- Transcendentální cit 304, 394.
— citlivost 289.
— já apercepce 70, 100.
— nevědomá a podvědomá oblast ducha činná toliko, je-li vypnuta působnost vůle 43.
— vědomí 8, 18.
— velké já 121.
- Transcendentálního citu nutnost navodění za účelem dosažení ideového světa 321, 324.
— a empirického stanoviska rozdíl 345, 351, 364—365.
— subjektu podstata 128—129, 138.
- Transcendentalism křesťanský 144, 299.
— řecký 140, 209.
- Transcendentalismu podstata 148.
- Troeltsch o absolutnosti křesťanství 162.
— je přesvědčen, že relativními hodnotami nelze postoupiti k hodnotám absolutním 164—166.
— je přesvědčen původně, že absolutní hodnoty dovedou odstraniti rozpor z moderní kultury 159—167.
- Troeltschova filosofie dějin vyúsťuje v resignaci 167.
- Underhillová charakterizuje člověka jako příslušníka časového řádu a věčnosti zároveň 386.
— charakterizuje kontemplaci po její vnitřné a zároveň aktivní stránce 346.
— ukazuje na stejnost mystických zážitků 364.
- Vaihinger o formální logice 30.
— o Kantovi, jako by byl metaforikem 78.
- Varendonck o podvědomém duševním životě 300—301.
— o teleologické povaze denního snu 300.
- Věc o sobě 76.
- Vědomí není nejhlubším kořenem naší bytosti 40—41.
— transcendentálního a empirického poměr 18, 41.
- Vědomého já definice 107—108.
- Via activa 386.
- Via negativa 380.
- Vicova základní noetická zásada 195.
- Volkelt J. hájí objektivní nadlogický charakter intuice 328—331.
— hájí pro intuíci možnost dosáhnouti transsubjektivna 330.
— rozeznává mezi intuitivní jistotou a jistotou citu 22—23.
— o citové povaze přesvědčivosti pojmu 321—322.
— o logické jistotě citu 25, 323.
— o možnosti dospětí k iracionální mysticko-symbolickou cestou 352—353.
— o nutnosti intuitivního základu pro filosofické badání 325, 336.
— o realistických zájmcích Kantových 79—80.

- Volkeltova kritika Husserla** 94—95.
Volkeltovo roztrídění intuice 336—337.
Vůle k moci mystický původ 370—371.
— vypnutí 302.
Vynořujícího se vývoje kritika 116.
- Windelbandovo pojetí reality** 309.
Wundt W. o duši 96.
- Wundt o jednotě apercepce** 98—99.
— o stálosti vědomí 97.
Wundtova definice duše 106.
- Zdravého rozumu význam a podstata**
255—256, 382.
Zákon tří stadií 198—199.
Zákon výkyvů 61—62, 188, 254.